Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 953 van 13 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. GREENLAND**
Veerledorp 23
2431 LAAKDAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 31 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt op onbekende datum het Schengengrondgebied.

1.2 Op 14 maart 2023 dient zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 27 maart 2024 niet ontvankelijk verklaard.

1.3 Op 27 maart 2024 wordt ten aanzien van verzoekende partij ook besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4 Op 16 mei 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie dat gericht is tegen deze beide beslissingen.

1.5 Verzoekende partij wordt op 31 augustus 2026 aangetroffen terwijl zij aan het werk is in een kapperszaak zonder te beschikken over de nodige machtigingen. Op dezelfde dag wordt zij gehoord.

1.6 Op dezelfde dag wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Koninkrijk België*

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref.: (…)
Ref TARAP : (…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op31.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw die verklaart te heten(1):
naam: E. voornaam: M. geboortedatum: (…)1990 geboorteplaats: onbepaald nationaliteit: Nigeria In voorkomend geval, alias:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de
X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.
Betrokkene diende op 14.03.2023 een verzoek tot machtging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Dit verzoek werd op 27.03.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.
Betrokkene werd op 25.03.2026 door de politie van PZ Antwerpen en de inspectiediensten Toezicht Sociale Wetten, RSZ en Vlaamse Inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk in een kapperszaak. Zij bezit geen arbeidskaart, single permit of beroepskaart. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt zij (para)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.
In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een duurzame relatie. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante bij wie zij in België woont. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bij haar visumaanvraag in 2022 verklaarde betrokkene nog ten aanzien van de Franse diplomatieke autoriteiten dat zij in Nigeria werkzaam bij de Nigeriaanse overheid. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan

slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen methaar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Nigeria. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene brengt een medische ingreep aan die in België zou zijn verricht maar toont niet aan dat deze haar belemmert om te reizen en terug te keren naar haar land van herkomst. Zij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 14.03.2023 een verzoek tot machtging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Dit verzoek werd op 27.03.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zij niet wil terugkeren naar Nigeria omdat een vriend haar zoek. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt een medische ingreep aan die in België zou zijn verricht maar toont niet aan dat deze haar belemmert om te reizen en terug te keren naar haar land van herkomst. Zij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene diende op 14.03.2023 een verzoek tot machtging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Dit verzoek werd op 27.03.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat zij geen gevolg gaf aan erder bevel om het grondgebied te verlaten.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (…), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek de betrokkene, E., M., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek.
Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:
(…), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3) Brussel, 31.08.2026".

1.7 Op 31 augustus 2026 wordt verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek.

1.8 Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij tevens besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.9 Op 7 september 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring waarmee de urgente procedure aangevat wordt.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum te Holsbeek alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en dan met name van de zorgvuldigheidsplicht. Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

"*2. Aangaande de gegrondheid van het beroep*
Er is sprake van verdedigbare grieven die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden:
DE MIDDELEN: Schending van de materiële motiveringsplicht. schending van de beginsele van behoorlijk bestuur, met naam de zorgvuldigheidsplicht, schendin2 van artikel 8 EVRM
Verzoekster is nog steeds in een procedure omtrent haar verblijf.
Er is een bijzonder afhankelijkheidsrelatie.
Ernstig medisch problematiek waardoor zij werd geopereerd en is nog steeds in behandeling.
1.

Verweerster noteert in haar beslissing dat er nog een hangend beroep is omtrent de weigering van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten.
Deze zaak is nog niet behandeld maar staat op de rol van Uw Raad, gekend onder rolnummer RvV 316 633.
De antwoord van verweerster op deze gegeven is dat verzoekster "haar verdediging... kan laten weernemen door een advocaat naar haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. " (pagina 1, stuk 1)
Terwijl verweerster dergelijke argumentatie kan gebruiken in dossiers waar er een hangende procedure is bij de Familierechtbank omtrent vaderschap, bij voorbeeld, deze argumentatie kan niet gebruikt worden in dossiers bij Uw Raad omtrent regularisatie en bevelen om het grondgebied te verlaten.
Zou verzoekster gerepatrieerd worden, kan verzoekster een advocaat niet gebruiken om haar verdediging waar te nemen want zij zal geen belang meer in de procedure hebben en zal haar beroepen verworpen worden, zonder dat ze ten gronde kunnen geanalyseerd worden.
Deze argumentatie is een schending van de materiële motiveringsplicht.
Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.
Verweerster heeft de feiten niet correct beoordeeld en is tot een onredelijk besluit gekomen. 2.
Men schrijft verder in de beslissing dat verzoekster "een gezonde" volwassen is.
In de beroepsprocedure van 2024 had verzoekster medische stukken overmaakte zodat verweerster zou op de hoogte zijn van de medische elementen die een terugkeer naar Nigeria beletten.
Deze stukken worden (en werden effectief in 2024) aan verweerster overgemaakt. Dit blijkt uit het verzoekschrift en stukken van de procedure van 2024. (stuk 2)
Het is dan totaal onredelijk en onzorgvuldig voor verweerster te beweren dat verzoekster gezond is en kan zomaar terugkeren naar Nigeria.
Deze bewering strookt ook niet met de informatie die verweerster in haar bezit heeft.
3.
Verweerster beweert dat de banden van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar tante niet bijzonder zijn, quod non.
Deze banden waren bewezen in de uitleg en de stukkenbundel van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980:
Inventaris van de stukken:
1. *Identiteitsbewijs verzoekster*
2. *Geboorteakte M. I.*
3. *Overlijdensakte vader van M. I.*
4. *Bewijs 'guardianship' van M. I.*
5. *Bewijs onvermogen M. I.*
6. *Bewijs financiële steun door M. I. en haar echtgenoot*
7. *Bewijs eigendom M. I. en haar echtgenoot*
8. *Inkomensgegevens van M. I. en haar echtgenoot*
9. *Verklaring van verzoekster*
10. *Bewijs van betaling van de procedure I I . Foto's van verzoekster met haar tante*

Deze banden overstegen de normale banden tussen een meerderjarige vrouw en haar tante zodat het bevel een schending van artikel 8 uitmaakt.
Verzoekster verblijft bij de enige familie die zij heeft. Haar vader en grootmoeder zijn overleden. Haar moeder heeft haar op zeer jonge leeftijd achtergelaten.
De reeds gevormde banden van verzoekster met haar tante M. I. en haar oom, D. O. A. en hun kinderen, haar nichten en neven spelen hier ook een rol.
Verzoekster verblijft bij haar tante, de zuster van haar vader en zij beschouwd haar als een moeder. Zij hebben al deze tijd voor haar kunnen zorgen. Zij heeft ook recent medische problemen gehad en haar familie staat in voor haar noden en haar kosten.
Toen zij in Nigeria woonde, verbleef zij bij haar grootmoeder en haar vader, M. E. I., die op 21.03.2013 is overleden. Dit stuk werd bij het verzoekschrift in 2024 bijgebracht.
Haar tante, M. I, stuurde geld aan de grootmoeder en aan verzoekster om te kunnen voorzien in haar opvang en opvoeding. Zij werd als haar 'guardian' beschouwd bij gebrek aan andere familieleden. Het gezinsband blijkt uit haar geboorteakte.
Aangezien verzoekster geen moeder noch vader meer had, heeft M. I. haar ten laste genomen en heeft haar financieel gesteund. Dit gebeurt al jaren. Het is niets anders dan logisch dat zij haar wilde vervoegen om het gezinsband verder te ontwikkelen. Zij woont al sinds 2023 bij haar in.
Zij heeft niemand meer in Nigeria die haar kunnen steunen en haar een onderdak geven. Verweerster beweert dat zij vrienden en kennissen in haar land van herkomst zou hebben. Er is een verschil tussen kennissen in land van herkomst hebben en echte familieleden die bereid zouden zijn om hun verantwoordelijkheid op te nemen om haar onderdak te geven en haar medische noden te financieren.

Artikel 8 luidt als volgt:
' l. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling."
Bij een terugkeer zou er sprake zijn van een schending van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 22 van de Grondwet.
Dat artikel 22 G. W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat.
Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, SI 50). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, S29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.
Er zijn geen redenen van openbare orde of veiligheid om een inmenging in het gezinsleven van verzoekster te rechtvaardigen.
Artikel 8 primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193 522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (Rvv, nr. 150 157, 29 juli 2015).
Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Vergnigd Koninkrijk, nr. 2346/02, S62, 2002-111; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) 151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, 123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, 553). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwij dering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 1 8 oktober 2006, Uner t. Nederland, #9).
In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn schorsend te zijn. Dit wilt afortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de lidstaat uw vraag tot beoordeling van uw privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, en met een verblijfsverbod dat niet noodzakelijk opgeheven of ingetrokken zal worden, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. . Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).
Er moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een

positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, 37).
De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, par. 70).
Er is sprake van een privé en familieleven in België.
Er zijn hinderpalen voor het uitbouwen of verderzetten van zijn gezinsleven elders, in buitenland.
Er is een positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en familieleven te handhaven en te ontwikkelen.
Er zijn geen negatieve elementen in het dossier inzake openbare orde.
De proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet, kan niet worden losgezien van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder artikel 8 EVRM.
Zij heeft een hechte band met haar gezin. Er is sprake van een beschermingswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM.
Er is sprake van effectief samenwoonst voor meer dan drie jaar. Daarvoor werd verzoekster bezocht en ondersteund door haar tante. Haar tante was haar "guardian" na het overleden van Marcus, haar vader. De moeder van verzoekster is nooit in beeld geweest.
Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.
Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoekster levert geen gevaar op voor de openbare orde. Zij heeft een blanco strafblad.
Men beweert slechts dat het om een tijdelijke scheiding gaat doch men weet dat bij een humanitaire regularisatie men voor een onbepaalde duur moet wachten. Verzoekster heeft geen middelen noch steun om te overleven in Nigeria nu haar eigen familie gestorven is.
Deze beslissing dat de scheiding slechts tijdelijk is, is onvoldoende gemotiveerd.
Het belang van het familie en -priveleven van verzoekster primeert over het algemeen belang van de Belgische samenleving. Het betreft het familieleven van verzoekster, van haar tante en oom en van de neven en nichten die verzoekster als een zuster beschouwen.
Er is sprake van een schending van artikel 8 EVRM.
3. PRO DEO
Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om vrijgesteld te worden van het betalen van de rolrecht en bijdrage tweedelijnsbijstand, en dat gelet op haar pro-deo gerechtigdheid. (stuk 2)
Zij beschikt immers niet over de middelen om de kosten van huidig verzoekschrift te dragen."

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in

aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 De op heden voorliggende bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit bevel is gegrondvest op artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13° waarin bepaald wordt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
(…)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

De bestreden beslissing stelt inderdaad vast dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort en niet over een geldige verblijfstitel of geldig visum bij haar arrestatie. Daarenboven werd verzoekende partij minstens ook nog staande gehouden terwijl zij aan het werk was zonder te beschikken over de nodige machtiging.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij eigenlijk ten gronde op geen van deze elementen ingaat en deze ook niet ernstig betwist. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier waar de Raad vermag acht op te slaan, blijkt dat elk van deze elementen beantwoordt aan de realiteit en dat de voorgaande vaststellingen zich dan ook opdringen ten aanzien van verzoekende partij. Weliswaar tracht verzoekende partij nu aan te voeren dat zij niet aan zwartwerk deed, maar dat zij enkel ter plekke was om een aantal kappershandelingen te leren. Dergelijk feitelijk betoog is uit zichzelf in ieder geval onvoldoende om de vaststellingen van de optredende en bevoegde diensten tegen te spreken.

3.7 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

3.8 In dit kader wijst verzoekende partij op het artikel 8 van het EVRM waarbij zij van mening is dat de bestreden beslissing haar gezinsleven zou miskennen. Zij wijst op het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar familieleden en een ernstige problematiek.

Ter herinnering merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij tot op heden nog niet beschikte over een verblijfsrecht dat haar een verblijf van meer dan drie maanden toeliet. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (*cf*. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (*cf*. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De bestreden beslissing geeft aan dat verzoekende partij inderdaad verklaarde een tante te hebben in België en hierbij te wonen. In haar verzoekschrift geeft zij aan dat er nog meer familieleden van haar in België verblijven en dat haar nichten haar als een zus aanzien.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd was tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat, in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI t. Frankrijk, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. Verzoekende partij toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Het louter samenleven is in dat opzicht onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Voormeld artikel 8 van het EVRM verhindert dan ook op geen enkel moment het nemen van de bestreden beslissing.

3.9 In de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij geen termijn gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dit op basis van artikel 74/14, §3, 1° van dezelfde Vreemdelingenwet waarin aangegeven wordt dat:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)".

De bestreden beslissing gaat nader in op deze elementen en motiveert duidelijk waarom verwerende partij van mening is dat er geen termijn gegeven kan worden aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten en dit omwille van het risico op onderduiken. Opnieuw merkt verzoekende partij op dit vlak niets op.

3.10 Verzoekende partij verwijst nog naar haar beroepsprocedure voor de Raad tegen de eerdere beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel verblijfsrecht met zich meebrengt, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven. De wetgever had daarenboven destijds aan verscheidene procedures een schorsende werking toebedeeld welke opgenomen werden in artikel 39/79, §1 (oud) van de Vreemdelingenwet waarbij er geen dergelijke werking toegedicht werd aan de vernietigingsberoepen ten aanzien van een beslissing op grond van artikel 9*bis* van dezelfde wet. Ook in het op heden geldende artikel 2.31 van de RvV-wet werd geen dergelijk algemeen schorsende werking voorzien bij een beroep tegen een dergelijke beslissing.

3.11 Bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog stukken in verband met haar medische situatie. Deze stukken dateren echter uit 2024, 2025 en voorjaar 2026 waarbij niet blijkt dat deze voorheen aan verwerende partij meegedeeld werden. Daarnaast hebben deze gegevens ook geen aanleiding gegeven aan verzoekende partij om op basis van deze gegevens desgevallend de procedurele stappen te zetten die eventueel tot de mogelijkheid behoren. In dezelfde zin werd verzoekende partij ook recentelijk onderzocht door de centrumarts van het gesloten centrum en werd verzoekende partij geschikt bevonden om in het gesloten centrum te verblijven.

De bestreden beslissing gaat echter reeds in op de medische problematiek die verzoekende partij beknopt geschetst heeft. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was. Daarnaast weegt de bestreden beslissing deze toestand reeds af en kan er niet ingezien worden zin hoeverre er sprake zou zijn van een foutieve beoordeling of inschatting op basis van de toenmalig bekende gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze bestreden beslissing stelt ook geenszins dat verzoekende partij gezond is en zonder meer kan teugkeren naar Nigeria, maar stelt wel dat de ernst van de geschetste medische problemen niet dermate is dat zij het nemen van de bestreden beslissing zou verhinderen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een stuk neer waaruit blijkt dat zij op 24 september 2026 een afspraak heeft bij een gynaecoloog. Uit deze bevestiging van de afspraak blijkt niet wat de reden is voor deze afspraak. De Raad wijst er daarbij nog op dat verzoekende partij de vrijheid heeft om op basis van een vermeende medische toestand haar rechten te vrijwaren middels de daartoe voorziene en geijkte procedure wat zij tot op heden blijkbaar nog niet deed.

3.12 Verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel.</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	A. DE WILDE